

VAGANT

ОРГАН ЧНУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

#сидивдома

**Кулінарний
спецпроект: П'ять
«свіжих» гастроточок
Миколаєва**

Читайте на ст. 8

**9 запитань та відповідей про
другу вищу освіту**

Читайте на ст. 3

**Фотобанки чи знімки без
автора, або якими фото живуть
сучасні українські ЗМІ?**

Читайте на ст. 11

**Комедія без клоунів і трагедія
без злодіїв**

Читайте на ст. 14

• На карантині

У цьому номері читайте:

• На карантині:

Карантинне навчання у Могилянці.....3

• Корисно студенту:

9 запитань та відповідей про другу вищу освіту.....3

Професії, які можна опанувати з одним лише смартфоном.....4

З чого починаємо свій робочий ранок та які очікування студентів VS роботодавців від працевлаштування.....5

• Цікаво про:

Як пандемія та влада вбиває українське книговидавництво.....5

Як бути україномовним у російськомовному місті.....6

«Feed»: контролюй себе, якщо зможеш.....7

• Кулінарний спецпроект:

П'ять «свіжих» гостроточок Миколаєва.....8

Інтерв'ю : «Жінки-науковці та кулінарія».....8

«Жінка без животика, як квартира без меблів».....9

Мій невдалий досвід кулінарії.....10

• Медіадослідження:

«Розумні безумці» від Радіо НВ: якісний контент для ваших вух..10

Фотобанки чи знімки без автора, або якими фото живуть сучасні українські ЗМІ?.....11

«Кожну країну намагаємося пройти від А до Я» – Дмитро Комаров.....12

Рекламна інтеграція у спецпроектах The Village Україна.....13

Власна думка:

Комедія без клоунів і трагедія без злодіїв.....14

Враження:

Місто, яке розкрило секрет щастя.....15

Карантинне навчання: як факультети та інститути Могилянки адаптуються

Нещодавно ми розповідали вам як організовують процес дистанційного навчання в українських та закордонних вишах, а до того про дистанційне навчання в ЧНУ ім. Петра Могили. Наразі пропонуємо детальніше познайомитися як факультети та інститути Могилянки працюють в умовах навчання онлайн.

Студенти-журналісти інституту філології окрім того, що працюють у системі Moodle та використовують платформи Skype, Zoom у спілкуванні із викладачами, займаються журналістською практикою, яку можливо відтворити в домашніх умовах. Серед таких завдань: монтування відеоматеріалів відзнятих раніше, проведення інтерв'ю онлайн, написання статей до газети Вагант та інтернет-журналу «Сольник».

Студенти та викладачі факультету комп'ютерних наук також використовують для своїх занять програмні засоби: Google Hangouts, Google Meet, Zoom, Webex та інші сервіси для організації відеоконференції. Завдання з дисциплін, методичні матеріали лекцій та практичних робіт викладені на платформі Moodle3 ЧНУ ім. Петра Могили. Одним із методів дистанційного навчання є створення та запуск «Онлайн-презентація» в середовищі Microsoft Power Point. Це дозволяє викладачам швидко і ефективно провести лекцію. А студентам без додаткових програмних засобів (маючи лише посилання) прослухати лекцію.

В процесі проведення практичних занять з необхідністю здобуття навичок програмування використовуються Online IDE з багатокористувацьким редагуванням в реальному часі та онлайн системи контролю версій програмного коду GitLab.

Майбутні випускники ФКН адаптуються до умов карантинного навчання, тому для індивідуального консультування з виконання дипломної роботи, курсових робіт, з дисциплін та консультування групи використовуються поштові сервіси, Telegram, Viber, Skype, та інші сервіси.

Окрім цього викладачі та студенти ФКН користуються можливостями відкритих онлайн курсів від провідних освітніх платформ України та світу. Так для дисциплін «Кібербезпека» та «Проектування комп'ютерних систем і технології захисту інформації (ПКС і ТЗІ)» використовується український

громадський проєкт масових відкритих онлайн-курсів Prometheus та матеріали з його курсу IS101 «Основи інформаційної безпеки», розроблений НТУУ «Київський політехнічний інститут».

На платформі Coursera зі Стенфордського університету студенти опановують необхідні навички із вищезазначених дисциплін на курсах: «Cybersecurity and Its Ten Domains» (by University System of Georgia), «DDoS Attacks and Defenses» (by University of Colorado) та ін. За дисципліною «Комп'ютерні мережі» на безкоштовній інтернет-платформі платформі EdX, заснованій Масачусетським технологічним інститутом і Гарвардським університетом, студенти можуть вивчати основи мереж на базі Інтернету речей на курсі «Cybersecurity and Privacy in the IoT».

Факультетом політичних наук розроблена Дорожня карта щодо організації навчального процесу під час карантину. Вона забезпечує рекомендації викладачам та студентам із використання електронних ресурсів для навчального процесу на карантині та практичних занять через Skype, послідовності виконання завдань, створення закритих спільнот у соціальних мережах для виконання завдання та спілкування із викладачами. Дорожня карта також пропонує відеоуроки із рекомендаціями з організації проведення дистанційного навчання для викладачів від тимчасового центру надання інформації для допомоги викладачам в період епідемії коронавірусу (COVID-19) та інших проєктів інформування про дистанційну роботу у навча-

• На карантині

льних закладів.

Студенти ФПН використовують платформи Kahoot, Quizizz, IDroo,

Міро для самостійного опрацювання матеріалів. У Дорожній карті наданий список відкритих онлайн курсів від українських та закордонних освітніх платформ, які студенти можуть використовувати відповідно до своїх спеціальностей: ВУМ, Prometheus, Coursera, EdEra та інші.

Юридичний факультет ЧНУ ім. Петра Могили забезпечив свої студентам практику. Разом із юридичною компанією «Армада» вони реалізували дистанційну стажувальну програму для студентів ЮФ. Впродовж стажування студенти вконтують надані компанією ситуативні

кейси протягом двох місяців та, в результаті, найкращі учасники мають змогу приєднатися до команди юристів провідної юридичної компанії міста Миколаєва.

Окрім цього, наукова бібліотека ЧНУ імені Петра Могили пропонує канали зв'язку та електронні доступи до Інституційного репозитарію ЧНУ ім. Петра Могили, ресурсів наукової бібліотеки на сайті університету та сервіси віддаленого доступу до баз даних національної підписки: Scopus, Web of Science, Springer Nature, Wiley.

Медіацентр ЧНУ
ім. П. Могили

• Корисно студенту

9 запитань та відповідей про другу вищу освіту

Освітній портал parta.ua склав список популярних запитань про другу вищу освіту та відповів на них.

1. Навіщо здобувають другу вищу освіту?

Багатьох людей не влаштовує робота за фахом, записаної в їх «першому дипломі»: недостатня зарплата, втрата інтересу, термінова потреба змінити своє життя. А хтось знайшов непогане місце, начебто і за фахом, але на тлі освіченої молоді відчуває себе «якось не дуже».

Як правило, другу вищу освіту люди вибирають, якщо радикально змінюють сферу своєї діяльності і їм необхідні фундаментальні знання в новій області.

2. За якими спеціальностями?

В основному це робота за спеціальностями, які найбільше цінуються на ринку праці: економіка, фінанси, менеджмент, маркетинг, управління, юриспруденція, іноземні мови, інформаційні технології (при цьому затребувані фахівці як з програмного, так і з апаратного забезпечення). Останнім часом збільшується інтерес до другої вищої освіти в галузі соціології, політології, психології, реклами, дизайну, індустрії туризму, екології, біотехнології, а зростає виробництво створило пошуківлення на ринку інженерних спеціальностей.

3. Чи існують вікові обмеження?

У переважної частини ЗВО вікових обмежень для абітурієнтів немає. Вчитися можна до «сивого волосся». Однак деякі виші все ж встановлюють верхню вікову планку (найчастіше 40-50 років).

4. Скільки часу потребує навчан-

ня?

Якщо зміст навчальних дисциплін першої та другої спеціальності кардинально відрізняється, період підготовки може доходити і до п'яти років. Рішення про скорочення цього терміну приймається навчальною частиною в кожному конкретному випадку індивідуально і залежить від того, які дисципліни і в якому обсязі людина вивчала раніше. Зазвичай вдається вкласти в два – три роки. У деяких вузах можна отримати другу вищу освіту менш ніж за два роки.

5. Яка форма навчання?

Зазвичай прийнята одна з наступних форм: вечірня, очно-заочна, заняття у вихідні дні, заочна, екстернат, дистанційна. Частина вишів практикує модульну систему: заняття проходять інтенсивними блоками два рази в рік (восени і навесні) по два тижні в денний час з відривом від роботи.

6. Чи важко вступати вдруге?

Як правило (бувають і виключення!), процедура вступу обмежується наданням диплома про першу вищу освіту і співбесідою або тестуванням з профільного предмету. Для зарахування у приймальну комісію потрібно здати певний перелік документів, яких потребує виш.

7. Чи важлива перша спеціальність?

Спеціальність, записана в першому дипломі, значення не має, хоча у фахівців в суміжних областях є перевага.

8. Чи можна отримати другу вищу, не маючи першого?

У деяких вишах за програмою другої вищої освіти можуть проходити підготовку не тільки фахівці (п'ять років навчання у вузі) або бакалаври (чотири роки навчання), а й люди з незакінченою вищою або середньою спеціальною (профільним) освітою. Подекуди існує і можливість так званого паралельного навчання: для студентів третього – п'ятого курсів інших вузів або факультетів.

9. Чи можна вчитися за індивідуальною програмою?

Так. Великою перевагою другої вищої освіти є те, що багато ЗВО надають студентам можливість складання індивідуальної програми навчання. В цьому випадку можна зосередити свої зусилля на тих дисциплінах, які найбільшою мірою потрібні вам у вашій справжньої або майбутньої діяльності.

Медіацентр ЧНУ
ім. П. Могили

Професії, які можна опанувати з одним лише смартфоном

Обирати майбутню професію важко. Хтось стикається із цим у восьмому класі, хтось в одинадцятому, а дехто навіть повторно після закінчення університету. Світ не стоїть на місці, та інколи настають бентежні часи, як-от під час карантину. Проте давня китайська мудрість каже, що з кожної самоізоляції можна знайти вихід. Портал Studway підготував добірку професій, фахівцем із яких можна стати, маючи лише хороший смартфон та зібрав безкоштовні курси, за якими можна опанувати професію.

Блогер

Соцмережі як робоче місце, а фронтальна камера як інструмент. Мрієш про таке? Тоді тобі пряма дорога у світ фільтрів та гівевсів. Блогери створюють контент, стають інфлюенсерами, працюють із рекламою та спонсорами. Часто запорука успіху – якісні фото та відео.

Необхідні навички: грамотність, створення цікавого контенту, розуміння цільової аудиторії, фото- / відеозйомка та монтаж, створення контент-плану, таргетування, робота зі спонсорами.

Онлайн-курс: безкоштовний марфон від Тетяни Пренткович навчить записувати розмовні сторіз та регулярно постити контент.

Фотограф

Мобільна фотографія настільки сильно вкорінилася в наше життя, що навіть бабусі тепер можуть розкласти флетлей з варенням, щоб надіслати онукам. А найкращим мобільним фотографам присуджують міжнародні премії. Наприклад, Mobile Photography Awards чи конкурс мобільної фотографії Next Image. Камери сучасних смартфонів мають круті налаштування і ручний режим. Вони дають змогу розгулятися фантазії та зробити величезну кількість фото за раз.

Необхідні навички: фото- / відеозйомка та монтаж, ретушування фото,

робота з композицією та світлом.

Онлайн-курс: платформа Skillshare пропонує два місяці безкоштовного доступу до різноманітних практичних курсів, зокрема для фотографів.

Оператор / режисер

Хтось мріє про червоні доріжки та з дитинства готує промову для вручення «Оскара». На щастя, технічний прогрес дає змогу знімати фільми не тільки тим, у кого багато грошей. Шон Бейкер зняв свій дебютний «Мандарин» на iPhone, поклавши початок запаморочливий кар'єрі. Сучасні смартфони забезпечують фільмування у високій якості. Тому, замість того, щоб мріяти про величезну команду з операторів, монтажерів та про великі студії з власним освітленням – дописуй сценарій та бери до рук смартфон.

Необхідні навички: відеозйомка та монтаж, препродакшн, продакшн, постпродакшн, кінодраматургія, композитинг.

Онлайн-курс: SHATYRKO ACADEMY допоможе зробити перші кроки на YouTube.

SMM-менеджер

Менеджер соцмереж – це відносно

молода професія, проте вона встигла зайняти своє місце на ринку праці. Просування в соцмережах потрібне і тим, хто надає послуги, і тим, хто продає товари.

SMM-ник може створювати контент, маючи доступ тільки до смартфона. Адже всі необхідні інструменти вже всередині – камера, фото- та відеоредактори, соцмережі, аналітика.

Необхідні навички: розуміння цільової аудиторії, створення контенту, розробка реклами, таргетування, фото- / відеозйомка.

Онлайн-курс: про аналітику соцмереж від Coursera.

Журналіст

ЗМІ невинно еволюціонують. Раніше репортери мали більше часу на репортаж, а сила сучасного журналіста в актуальності. Смартфон дає змогу публікувати нову інформацію миттєво. Він заміна записника, диктофона, камери та цілої редакції.

Необхідні навички: уміння знаходити та працювати з інформацією, грамотність, створення та редагування текстів, фото- / відеозйомка та монтаж, розуміння цільової аудиторії, аналітичне мислення.

Онлайн-курс: професори Мічиганського університету навчать ефективно доносити новини до аудиторії на Coursera.

Деякі із цих професій мають історію в кілька сотень років, деякі зовсім нові. Проте кожна змінилася разом із винайденням інтернету та смартфонів. Темп життя пришвидшився, і щодня перед нами постають нові виклики. Один із них – готовність швидко та якісно виконувати свою роботу. Смартфон вирішує цю проблему.

Медіацентр ЧНУ
ім. П. Могили

3 чого починаємо свій робочий ранок та які очікування студентів VS роботодавців від працевлаштування

Згідно із Кодексом законів про працю України робочий день має тривати 8 годин, якщо ви працюєте 5 днів на тиждень. Тому зазвичай робочий час триває з 08:00 до 17:00 або з 09:00 до 18:00. Відповідно до таких робочих рамок дослідники визначили оптимальний розподіл робочих можливостей та здібностей. Науковці доводять, що працездатність людей протягом робочого дня змінюється за стадіями. Вони пропонують певний план, дотримуючись якого ви зможете гармонійно розподілити свою роботу за найкращим часом для певної її специфіки.

Вставати доведеться раненько. З 6 до 7 ранку найкраще працює довготривала пам'ять. Потрібно щось гарненько запам'ятати – намагайся не проспати!

Розпочинати свій день на робочому місці дослідники пропонують не із чашки кави. З 8 до 9 ранку – час логіки. Аналітика, розрахунки, планування і тактика дій на ваш день або для вашого проекту – такий насичений ранок.

Після приготування плану ваших дій, приходить час для роботи зі статистикою і великими обсягами інформації. З 9 до 10 ранку для цього найкращий варіант.

А ось трошки відпочинку після інформаційного ранку можна провести з 11 до 12, займаючись легкою роботою, яка не вимагає чіткості і уваги. Дослідники вважають корисним зайнятися автоматичною рутинною роботою або відволіктися.

Після насиченого ранку обідня перерва обов'язкова. Оптимальний час для неї потрібно обрати в межах з 12 до 14.

Наступні 6 годин, дослідники виділяють лише на роботу. Працездатність знижується, тому у післяобідній період краще виконувати роботу, що вимагає меншої напруги. І о 18 годині, аби не перенапружуватися та дати організму відпочити закінчуємо

денну норму.

Наступні години даємо своїм нервам, розуму та тілу відпочити з 21 до 23.00.

До 1 години ночі відбувається процес відновлення енергії.

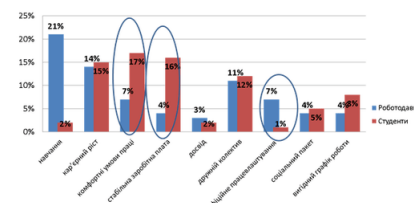
А до 3 години ночі відновлюються ваші емоції.

Таким чином, зранку ви вже готові для наступного робочого дня. Як ми бачимо за планом початок робочого дня є періодом напрацювання та найактивнішим показником працездатності. Друга половина робочого дня відрізняється від першої більш низьким рівнем працездатності. Втомлення настає швидше, тому період зниження працездатності після обідньої перерви настає раніше. Ось чому рішення складних питань треба планувати у періоди найбільшої працездатності. До таких питань треба віднести творчу роботу щодо перспектив розвитку організації, обговорення найбільш актуальних питань і прийняття рішень за ними.

Сайт ЛІМВО провів своє дослідження щодо працевлаштування студентів та роботодавців. Вони склали опитування згідно якого виділили очікування студентів та роботодавців при влаштуванні на роботу. Запитання були однакові для обох сторін. Результати ви можете побачити на графіку нижче.

За результатами опитування мож-

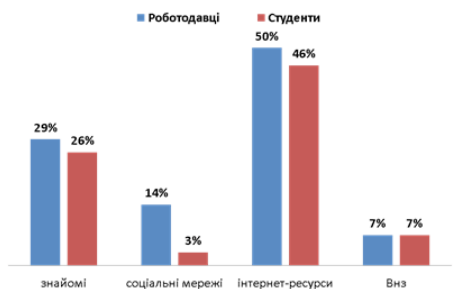
На цьому графіку порівняння вимог молодих спеціалістів і пропозицій компаній.

на вказати на критичні відмінності у таких параметрах як умови праці, стабільність зарплатної плати та офіційне працевлаштування. На жаль, поширені реалії, що роботодавці пропонують

низькі умови праці та низьку зарплатню, потребуючи при цьому максимальної віддачі в роботі та досвіду. Студенти здебільшого прагнуть набутися як найшвидше досвід, аби отримати кращі умови праці або шукають місце із гарною зарплатною платою, де не потрібен досвід та навички здобуті у ВНЗ. Це є дуже поширеним явищем. У ХХІ столітті в час технологічного розвитку більшість учнів університетів заробляють кошти через соціальні мережі. Дослідження ЛІМВО підтверджують цю думку. Студенти обирають інтернет-ресурси такі як Job-сайти, сайти компанії та соціальні мережі. Результати опитувань ви можете переглянути на графіку нижче.

Технічний прогрес зробив наше життя легшим, цікавішим, проте і ви-

никло чимало проблем. Одна з них, яка цікавить нас через тему нашої статті, саме питання працевлаштування та роботи. З'являється проблема непристосованості та невикористання здобутих знань у ВНЗ. Таким чином, втрата кадрів, які навчалися за певною спеціальністю і можуть бути десь затребуваними. Є й інша сторона цієї ситуації. Нездатність або неможливість покращити умови праці для молодих спеціалістів, аби затримати їх та розвивати.

Медіацентр ЧНУ
ім. П. Могили

Як пандемія та влада вбиває українське книговидавництво

Зі спалахом коронавірусу, запровадження карантину і надзвичайної ситуації, всім стало зрозуміло, що на світ чекає глобальна криза. Зменшення кількості робочих місць, перехід на дистанційну роботу, затримка зарплатні, а ще – здорожчання продуктів та стрімкий ріст долару. Однак українська влада дивує не лише

тотальною невідповідністю до пандемії та кризових процесів. Цього разу вона вирішила зекономити на культурі.

Що сталося? Прем'єр-міністр України Дмитро Шмигаль заявив, що Україні потрібно 200 млрд гривень стабілізаційного фонду, аби не дати впасти українській економіці під час світової кризи. Зрозуміло, що таких

грошей держава не має, тож частково позичатиме їх у МВФ, а частково – всередині країни. Яким чином? Треба провести секвестр держбюджету, тобто обмежити та скоротити його видаткову частину. Таким чином, українська культура залишиться ні з чим: Держкіно – мінус 750 млн гривень, Український культурний фонд – мінус 500 млн

• Цікаво про

гривень, Інститут книги – мінус 150 млн гривень. І начебто практика зменшення фінансування саме гуманітарної частини є логічною, однак таке урізання для нашої й без цього нестабільної культурної сфери є вбивчим.

Які наслідки для книговидавництва? Креативні індустрії просто впадуть, а видавництва можуть позичитися. Усім потрібен час та ресурси, аби адаптуватися до змін, переформатувати проекти та заплановані події, налагодити дистанційну роботу. Зараз вони намагаються вижити на знижках, однак довго на цьому не протримаєшся. Більше того, видавництво коміксів Vovkulaka вже призупинило друк книжок, бо лишилось без 99% каналів збуту. Видання, які висвітлюють книжкову тематику, скасовують замовлення на рецензії на квітень від літературних

критиків. Можливості знайти оптимальний шлях розвитку чи хоча б стабільного існування сходять нанівець, а книговидавництво в Україні, на жаль, ризикує повернутися у 2000-ті роки.

Як з цим боротися? Наразі Комітет з питань гуманітарної та інформаційної політики в онлайн-режимі ухвалив заяву з цього приводу й закликає Міністерство фінансів України утриматися від ухвалення відповідного рішення до проведення консультацій. Члени комітету готові напрацювати рішення, які дозволять зекономити, однак не призведуть до краху культурної сфери. Окрім цього, Український інститут книги разом з іншими культурними організаціями звернулися до Кабінету міністрів із заявою про збереження фінансування культурної сфери.

Наталія Засядько

Як бути україномовним у російськомовному місті

Існує версія, що Миколаїв російськомовне місто. На вулиці, вдома, у громадському транспорті – всюди розмовляють російською. Історично склалося, що в Миколаєві превалює російська, але після революції гідності в 2014 році ситуація з мовою почала змінюватися. На жаль, не кардинально. Ті, хто все життя розмовляв російською, і надалі продовжують це робити. Проте питання мовного балансу – не критичне. Є багато способів виправлення цієї проблеми. Найголовніше – це почати з себе. Пропоную ознайомитися з ними та скоріш застосувати їх у повсякденному житті.

Писати українською 24/7. Для того, щоб українська мова почала входити в миколаївські тренди, вона повинна бути перед очима громадян кожної хвилини. Тому візьміть собі за правило, писати українською. Можете робити це поступово, або кардинально змінити свої сторінки в соціальних мережах, на користь державної мови. Попередьте своїх знайомих, що відтепер ви будете відповідати виключно українською. Це для того, аби уберегти їх від несподіваних змін. Якщо ви записуєте свої плани в щотижневик, пишете пости в Фейсбук, розсилаєте оголошення або залишаєте коментар в книзі пошани в кафе – робіть це українською. Навіть в гугл пошуку намагайтеся шукати інформацію українською, адже це провокує появу реклами в подальшому вже українською мовою. Якщо ви ведете свій блог, потрохи переходьте на рідну мову. Ваша аудиторія, крок за кроком, буде підлаштовуватися під вас та читати вже українською. Якщо хвилюєтесь, що читачі можуть піти, в такому разі прописуйте нижче переклад російсь-

кою. Таким чином, кожного дня перед вашими очима та очима багатьох людей буде превалювати державна мова.

Розмовляти українською як вдома, так і на вулиці. Як ще розповсюдити новий тренд, а саме вивчення української мови, як не через його застосування на практиці. Алгоритм простий: починайте потроху розмовляти українською вдома, потім з друзями, потім у транспорті, і так далі і далі. З касирами в супермаркеті, з держслужбовцями, на пошті, в торгівельних центрах, тобто всюди, де тільки можна говорити. Ви не встигнете озирнутися, як побачите скільки людей навколо розмовляють українською мовою. І що цікаво, певний відсоток вашого оточення теж перейде на українську мову. Так працює «ефект масштабу».

Читати українською. Так, ось такий начебто простий факт, але багато хто

нехтує його. А дарма. Необов'язково обирати старі книжки з досить складною мовою. Обирайте цікаву літературу, яка буде надихати вас та знайомити з великим розмаїттям української мови. Підписуйтесь на україномовних блогерів, які пишуть гарні статті та презентують якісний український контент. Коли ви будете багато читати українською, ви швидше зможете думати цією мовою, аналізувати та продукувати свої думки.

Слухати українські пісні. Застій української музики нарешті закінчився та настав її розквіт. Стільки талановитих виконавців, а особливо молодих, пишуть пісні українською, які одразу потрапляють у тренди та займають перші позиції у світових чартах. Та чому б не підтримувати вітчизняних виконавців, слухаючи переважно українську музику. Ви будете поєднувати приємне

• Цікаво про

з корисним, адже слухаючи українську музику кожного дня, по-перше, ви легким способом будете збагачувати свій словниковий запас. По-друге, просувати та агітувати навколишнє середовище слухати українські пісні.

Створювати челенджи. Якщо ви активний користувач соціальних мереж або маєте бажання висловлюватися на велику аудиторію – це точно для вас. Раз на місяць вигадуйте челендж, який стосується української мови. Наприклад, #місяцьукраїнськогкіно. Це означає, що ви та ваші підписники протягом місяця будуть дивитися виключно

українські фільми. Потім ви можете обмінюватися своїми враженнями, вигадувати нові челенджи, таким чином, аудиторія однодумців буде збільшуватися, а популяризація української мови набувати ще більших масштабів.

Змінити налаштування у своєму телефоні. Що це означає? Задля того аби думати та приймати рішення українською мовою, треба починати з малого – змінити мову в налаштуваннях телефону. Відтепер ваш телефон – гарний помічник у вдосконаленні та застосуванні рідної мови у побуті. Це гарна порада для тих, хто 24/7 тримає

свій телефон в руках, адже усі функції будуть весь час суто українською.

Власне, аби розмовляти українською мовою неважливо в якому місті ти народився або живеш. Так, в Миколаєві переважає російська мова, але це не вирок. Є чудовий вислів Сократа: «Хто хоче зрушити світ, нехай зрушить себе!». Дійсно, аби відбулися зміни потрібно змінюватися самотужки. Якщо ти хочеш аби у твоєму місті розквітала українська мова – почни з себе, посади перше зернятко задля її скорішого розквіту.

Світлана Романчук

«Feed»: контролюй себе, якщо зможеш

Фільм виробництва Сполучених Штатів Америки «Вигодування» («Feed»), який побачив світ у липні 2017 року, – це одна з небагатьох драм, на першому плані якої виступає не тілесне кохання, а родинне, яке духовно сильніше, а якоюсь мірою навіть фатальніше.

Олівія та Метью – 18-річні близнята, які живуть у світі великих сподівань. Вони немов єдине ціле: спільні мрії, думки, почуття. Випускний рік у школі починається трагедією, яка забирає життя одного з близнюків. Тому, хто залишився потрібно навчитися жити без другої половини або перевірити, як далеко можна зайти, щоб возз'єднатися.

Один із близнят постійно з'являється у різних моментах життя іншого. Він допомагає останньому впоратися із перипетіями підліткового віку, але в той же час і заважає своєю постійною появою у невідповідний для того час.

Режисером фільму є Томі Бертелсен, сценарист – Тройен Евері Беллісаріо, яка й зіграла роль Олівії у фільмі. Актриса відома насамперед своєю роллю Спенсер Хастінгс у драматич-

ному серіалі «Милі ошуканки», де Тройен грала з 2010 по 2017 рік. Талановита актриса показала себе і з іншого боку, написавши сценарій до однієї з серій детективного серіалу. Цікавим є той факт, що фільм «Вигодування» розповідає про реальні події, пов'язані

з анорексією Тройен Беллісаріо, яка боролася із цим протягом 10 років.

Партнером Тройен у фільмі став не менш відомий актор Том Фелтон, якого більшість запам'ятали за роль Драко Малфоя в екранізації роману Дж. К. Роулінг «Гаррі Поттер». Актори схожі між собою за зовнішністю, тому, переглядаючи фільм, мимоволі віриш в «екранних» брата і сестру.

Історія близнюків володіє однією чудовою властивістю, яка виявляється далеко не у всіх фільмах: вона щира у всій своїй простоті. Велика увага у стрічці приділяється деталям, почуттям та поведінці головних героїв та їхнього оточення. Фільм знову змушує замислитися чи варто доходити до крайнощів навіть у найскладніших ситуаціях. Знайдуться як поціновувачі стрічки, так і критики. Але безперечно, цей психологічно навантажений фільм не залишить байдужим нікого.

Анна Недвиженко

• Спецпроект

Кулінарний спецпроект

П'ять «свіжих» гастроточок Миколаєва

Для тих, хто завжди говорить, що у Миколаєві нема де відпочити та ніколи не відкриваються нові заклади, раджу до прочитання цей текст. За останній рік в нашому місті з'явилося більше 10 нових закладів харчування. Деякі з них – це франшизи, тобто вже добре відомі заклади в інших містах, а ось деякі – унікальні новинки Миколаєва.

1. Profiteroles

Назва закладу говорить сама за себе, основа їх меню – профітролі. З куркою чи лососем, з овочами або з шинкою, саямі з сиром чи з гострим курчам – начинки на будь-який смак. Також в асортименті є sweet профітролі з вершками та джемом, заварним кремом, шоколадом та бананом, фруктами з медом та з іншими солодкими начинками.

Особливості: збірні профітролі. Ви можете стати автором рецепту своїх профітролів, самостійно обравши начинку.

2. Grazy Tasty

«Джокер» чи «Руфер», з яловичою

котлетою чи з курячим філе та феттою? Родзинка меню Grazy Tasty – це бургери на будь-який смак. Також вони без вихідних доставляють смачну локшину, піцу, рис WOK, напої та закуски.

Особливості: фірмовий логотип на бургерах, постійні акції знижки.

3. Kafe Kaif

Кайф з арабської перекладається як задоволення. А отримати задоволення від їжі можна лише якщо вона приготована з любов'ю. Так, в кафе Kaif, судячи з назви, піклуються про гастрономічне задоволення кожного клієнта.

Особливості: мангал-меню та святковий банкетний зал.

4. Smilefood

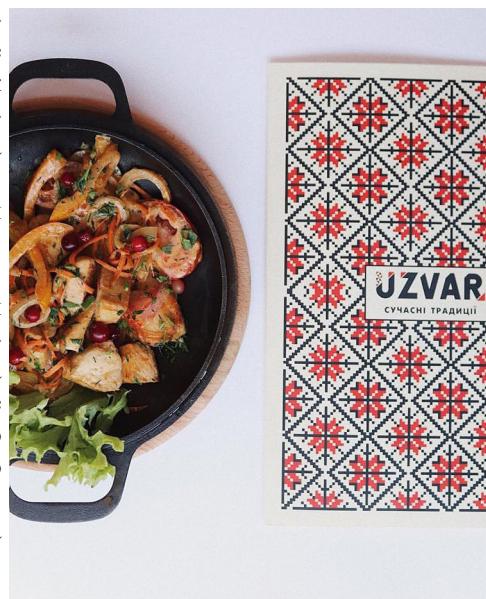
Їм всього 5 місяців, але через активну рекламну кампанію про них знає вже майже все місто. Перший онлайн-ресторан в Миколаєві, який доставляє страви японської, італійської, слов'янської та американської кухонь.

Ключовими асортиментними напрямками є ролі та піца, а додатковими – перші та другі страви, салати, десерти та напої, дитяче меню.

Особливості: регулярні смачні розіграші та акції на сторінці в Інстаграмі.

5. Uzvar

Перерахуйте вголос та просто відчуйте аромат – український борщ, сальце зі спеціями, свинні вушка,

голубці та вареники. Якщо раніше це все можна було посмакувати лише в гостях у бабусі або приготувати самостійно, то тепер в Миколаєві є справжній гур у української кухні – кафе Uzvar. У них також є пісне меню, десерти, настанки та багато інших смаколиків.

Особливості: інтер'єр. Посуд з українським орнаментом, розмальовані стіни та оригінальні меню.

Якщо ви ледве не вдалилися слиною під час прочитання цієї статті, то я не раджу вам чекати закінчення карантину, щоб спробувати щось з асортименту вищезгаданих закладів, адже зараз кожен з них працює в онлайн-режимі та має послугу доставки.

Павлина Сегляник

Інтерв'ю з доктором філологічних наук Світланною Підпригорою: «Жінки-науковці та кулінарія»

Знастанням нового десятиліття все ще складно говорити про гендерний баланс в науці. Жінки-науковці – це досі велика рідкість у багатьох країнах світу. Що все таки стає на заваді жінкам на шляху до наукової діяльності? Можливо, це стереотипні пережитки минулого щодо ролі жінки у суспільстві, а, може, життєві пріоритети жінок відводяться на користь сімейного затишку.

Спробуємо все ж з'ясувати, чи можливо одночасно бути гарною господинею та в той же час успішною науковицею. В цьому нам допоможе доктор філологічних наук, професор, завідувача кафедрою журналістики Чорноморського національного університету імені Петра Могили Світлана Підпригора.

– Світлано Володимирівно, як давно ви займаєтесь науковою діяльністю?

– Науковою діяльністю займаюся вже близько 20 років.

– Чим ви займаєтесь у вільний

від науки час?

– У вільний від науки час люблю насолоджуватися спілкуванням із рідними, зокрема, грати в настільні ігри із дитиною та чоловіком, ходити на прогулянки та подорожувати, в'язати. І, звісно, інколи хочеться порадувати членів родини цікавими, незвичними та смачними стравами.

– Яку страву ви зазвичай готуєте вдома?

– Є страви повсякденні, наприклад, суп, борщ, вареники, смажена карто-

• Спецпроект

пля, різноманітні каші. Часто готуюте, що займає небагато часу – вареники, картопля, макарони. І є страви святкові. Бо якраз у такі дні маю трохи вільного часу і бажання поекспериментувати в сфері кулінарії. Не скажу, що я захоплююсь приготуванням їжі, однак інколи віднаходжу рецепти, купую продукти та починаю процес приготування, часто залучаючи до нього сина, мого помічника. Серед страв святкових – торти, пироги, десерти, солодка випічка.

– Де зазвичай знаходите рецепти? Можливо, в інтернеті, сімейні рецепти або кулінарна література?

– У мене вже є рецепти, випробувані часом, які фактично ніщо не може зіпсувати. Це рецепти бабусі та мами. Наприклад, рецепт паски. Якщо спо-

добалася певна страва під час перебування в гостях, то також прошу поділитися рецептом. Часто деякі заклади харчування влаштовують майстер-класи для дітей. Відвідуючи їх із сином, також поповнила власну скарбничку страв рецептом різдвяних пряників, які мені раніше ніяк не вдавалося зробити такими, як треба. Тепер вже можу, бо дізналася деякі секрети приготування. Зараз багато гарних рецептів можна знайти і в мережі Інтернет. Кулінарні книги переглядаю час від часу. Таких в мене є три. Однак рідко готую за книжними рецептами, тому що часто страва виходить не така, як на фотографії або ж несмачна. Видається, що там не пишуть важливих деталей.

– Чи вважаєте Ви, що жінка в сучасному світі повинна вміти готувати?

Чути? Чи в часи існування закладів з послугою цілодобової доставки їжі це вміння не є актуальним?

– Жінка повинна вміти готувати, але інколи це перетворюється на повинність. Так, на мою думку, не повинно бути. Коли я готую поспішаючи або з необхідності – це часто несмачно. Чоловік також має приходити на допомогу жінці з приготуванням їжі. Щодо закладів харчування – це зручно, коли відбувається святкування днів народжень. Звертатися до їхніх послуг кожного дня в наших реаліях досить дорого, але інколи можна і в будній день за необхідності це робити. Чи є вміння актуальним? Так. Адже, як кажуть, знання за плечима не носить.

– Дякую за інтерв'ю!

Павлина Сегляник

«Жінка без животика, як квартира без меблів»

Весна прийшла, а разом з нею і депресія через те, що чим тепліше стає на вулиці, тим менше одягу потрібно на себе одягати, і тим більше стає помітним твій кругленький животик. Ну, а як тут було не набрати пару зайвих кілограмів?

А от ви тільки послушайте, запечена картопелька з м'ясом, грибами та сиром, червоний борщик з зеленню та сметаною, домашні ковбаски смажені на грилі, вареники з картоплею, яблучна шарлотка, млинці з карамелізованими персиками... Тепер ковтайте слину. Це ж не просто слова, а мила пісня для вух любителів поїсти. Сподіваюсь, що ця стаття хоч трохи допоможе дівчатам, які вже четвертий рік поспіль худнуть «до літа» і ніяк не позбавляються тих «меблів».

За неофіційними даними у світі існує близько 28 000 різновидів дієт. Тут і цілого життя не вистачить аби кожну з них спробувати, та може і не варто. Тепер давайте розглянемо етапи схуднення, які проходить людина аби зробити свою фігуру подібною до ідеалу. І, перший етап, це усвідомлення того, що треба худнути. Ця думка приходить

або тоді, коли ти підходиш до дзеркала і розумієш, що все «пічальненько», або ще гірше, коли тобі ця думка хтось нав'язав з твого оточення.

Далі ти починаєш обирати метод схуднення, і звичайно, що хочеться аби результат був помітний якомога скоріше. Це можна зробити за допомогою дефіциту калорій та фізичних навантажень. На цьому етапі зазвичай обирають або одну із численних дієт, або збалансоване правильне харчування. Але ми масмо розуміти, що якщо обираємо другий варіант, то процес скидання зайвої ваги сповільнюється, але результат буде більш ефективним та тривалим. Та багатьом цей метод не до вподоби, адже не терпиться стати стрункими.

Потім, коли ми обрали найефективнішу дієту, на наш погляд, починається процес схуднення. Мінусом такого

методу схуднення є те, що зазвичай, калорійність нашого харчування приблизно сягає позначки 1500-1700, а от під час дієти 1000-1200 калорій. І саме через це настає останній етап схуднення – харчовий зрив. Насправді, зрив – психологічне повернення до забороненої їжі, причому забороненої людиною самій собі. Тобто це коли наминаєш все, що є в холодильнику і у великих порціях.

Треба переступити цю межу, коли ти категорично забороняєш собі з'їсти щось не з списку дозволених продуктів під час дієти. Треба їсти здорову збалансовану їжу, яка буде насичувати ваш організм всіма корисними елементами, а не їсти цілий тиждень одну гречку, яблука чи кефір. І, навіть, якщо вам дууже хочеться з'їсти цей шоколад, то їжте, але не всю плитку, а шматочок аби вгамувати свого внутрішнього ласуна.

Підходьте до цієї теми відповідально, адже це ваше здоров'я, яке не купиш за гроші. Моя вам порада: не робіть собі пп головного мозку, не шукайте зайві калорії у воді, не переїдайте, кайфуйте від того, що ви робите і насолоджуйтеся життям!

Тамара Старожук

• Спецпроект

Мій невдалий досвід кулінарії

Здається, ви прийшли прочитати чергову дозу факапів і трешу? Ляпи натякають, що треба вести авторську колонку «Невдалий досвід» або щось змінювати у своєму житті.

Знаєте, стереотипи про жінку на кухні породжують у мені комплекс меншовартості. Кулінарія – це як мистецтво, для неї потрібне натхнення і відповідний настрій. Після виснажливого дня нашвидкуруч запарена мівіна з сиром видається на смак не гіршою за вишукану паелью з морепродуктами під соусом бешамель. Може, з мівіною я погарячувала, але підігріте вчорашнє пюре з куркою і консервацією, яку ви дістали з верхньої полиці комори/з-під дивану/принесли з балкону/інше (правильний варіант підкреслити), вгамує голод з мінімальними зусиллями.

Раз на рік у мені прокидається

кулінарний аматор-експериментатор, який прагне гарячих пригод. Таких гарячих, як кипляча олія на руці через незграбно перевернуте м'ясо на сковорідці. І навіть якщо страва не виходить, то весела історія – неодмінно. Зазвичай таке трапляється не через мою хронічну нездатність готувати смачно, бо готувати смачно я можу (щоправда, не знаю, як вам повірити у це після прочитаного), а через звичайну неухважність та легковажність у процесі кулінарії. Я не владна над часом, тому рука постраждала даремно, м'ясо все одно згоріло. Подвійний удар. Такої ж участі зазнавали і шкварки для вареників. У перший раз з'їла трошки підвуглені. Не сподобалось. Тому, коли вони згоріли наступного разу – переробила. На третій раз я вже не відходила від сковорідки та пильнувала за кольо-

ром цибулі – місія виконана смачно.

Прокинулась якимось з думкою про те, що треба на обід приготувати, як в народі кажуть, щось «фіденьке». З дитинства начувані про те, як корисно їсти перше. Вирішено: буде рисовий суп. Хочу сказати, плов дуже смачний вийшов!

Найбільші відкриття відбуваються через невдачі. Скільки б всього не відбулося, якби хтось десь колись не помилився і не виявив щось нове? Ми не Колумби, Америку вже не відкриємо, але принаймні картати себе за невдалий досвід точно не варто. Давайте сприймати це як чергову історію, з якої можна посміятися з друзями. Але технікою безпеки нехтувати не варто!

Юлія Спінчевська

• Медіадослідження

«Розумні безумці» від Радіо НВ: якісний контент для ваших вух

Подкасти можна слухати скрізь: дорогою додому, під час прогулянки в парку, в маршрутці або ж перед сном. Не дивно, що з кожним роком вони стають дедалі популярнішими у слухачів. Українські ЗМІ не залишаються осторонь світових медіатрендів, тому й собі активно записують «вічні» радіопрограми. Сьогодні ми розкажемо про Радіо НВ і один із його найпопулярніших подкастів «Розумні безумці».

Про Радіо НВ

Це інформаційно-розмовна українська радіостанція, радіо у форматі news & talk. У такому ж форматі мовлять Громадське, Радіо Свобода, Українське радіо. Всі інші радіостанції в Україні музичні. Чому саме НВ? Що це за така незрозуміла назва? Все дуже просто. Є журнал «Новое время», незаангажоване та якісне видання, а радіо – новий проект редакції. Таким чином, медіа спілкується з аудиторією майже через всі канали комунікації: журнал, сайт, радіо, соцмережі.

За словами головного редактора Радіо НВ Валерія Калниша, це медіа покликане подавати інформацію не від «диванних експертів», які знають все і нічого, а від дійсно компетентних коментаторів. Тих, хто не тільки

«я так думаю», але і «я знаю». Це так звані «opinion-makers», зокрема, Тетяна Даниленко, Сергій Рахманін, Павло Шеремета, Павло Шилько та ще дуже багато знавців своєї справи.

Радіостанція мовить 15 годин у прямому ефірі, кожні 20 хвилин протягом дня подає свіжі новини і залишається зі слухачами 24/7.

Про подкасти та соцмережі

Це те, що заслуговує окремої поваги, вдячності та уваги від слухачів.

SoundCloud, MixCloud, iTunes, TuneIn, GooglePodsacts, тож слухач може обрати ту платформу, яка для нього є найзручнішою.

Раніше радіостанція мала ще й телеграм-канал «Що там на Радіо НВ?», де публікували цікаві анонси програм та розповідали про гостей, які прийдуть у студію. Це була досить непогана комунікація з аудиторією, однак через малу кількість підписників (495) канал перестали наповнювати. Набагато активніше ведуть профіль у

Instagram: тут слухач побачить ті ж анонси, біли з гостями, сповіщення про вихід нового подкасту.

І нарешті про «Розумних безумців»

Чому ми вирішили розповісти саме про цю серію подкастів? Відповідь проста: про стартапи на українських радіостанціях говорять вкрай мало. Радіо НВ намагається цю ситуацію виправити

та розповісти слухачам про найбільш проривні технології, авторами яких є наші співвітчизники. Як створити стартап? Чи можливо зараз пробитися з ідеєю в Кремнієвій долині? Як заробити на своєму вільнодумстві? У «Розумних безумцях» аудиторія має змогу не лише почути краєм вуха про якийсь черговий незрозумілий стартап, але й

Усі програми, які виходять у прямому ефірі, згодом з'являються у форматі подкасту. До речі, передачі на Радіо НВ на будь-який смак: культура, подорожі, економіка, політика, стартапи, мода, технологічні новинки. Якщо не виходить послухати ефір тут і зараз, нічого страшного, послухайте у вільний час. Подкасти публікуються на

• Медіадослідження

дізнатися, як розвинути свій бізнес, пройшовши шлях від ідеї до продукту. Мета програми – один раз в житті одним випуском допомогти одній людині ухвалити рішення.

У прямому ефірі програма виходить щосуботи о 20:00. Хронометраж – одна година. Подкаст з'являється одразу по завершенню ефіру на усіх платформах, які вже згадувалися трохи вище. Веде програму Дмитро Пальчиков. Пропонуємо послухати 3 подкасти «Розумних безумців», після яких вам точно захочеться почути усі 27 випусків.

Випуск 11. Про стартап WUA. Екологічний стартап Waste Ukraine Analytics – це платформа відкритих даних про відходи в Україні. Вона містить майданчик для купівлі-продажу цих відходів та підбору переробників.

У програмі співзасновник Waste Ukraine Analytics Андрій Гнап розповів про те, як вижити молодому стартапу, з якими проблемами він зіштовхується на початку свого шляху, чому усім чхати на екологію, а також про співпрацю з профільним міністерством. Варто слухати, якщо не байдужа доля Землі в майбутньому.

Випуск 14. Про «вічний» блокнот NUKA. Унікальний стартап, який оцінили в \$1 млн. Сторінки блокноту виготовлені з «нового» паперу, який складно порвати і який не боїться води. У комплекті йде металевий олівець, який ніколи не спишеться і завжди залишається гострим. Усі записи можна оцифрувати в телефон за допомогою додатку, а записи з блокноту – стерти.

У подкасті співзасновник NUKA Нікіта Владикін розповів про шлях NUKA, ейджизм в IT, втрачене дитинство й те, як налагодити комунікацію з батьками. Слухати і пишати, що такі речі створюють в Україні.

Випуск 23. Про стартап Bicovery. Це сервіс на основі штучного інтелекту та машинного навчання, який дозволяє відстежувати фізичний та емоційний стан людей, що страждають на біполярний розлад, також відомий як маніакально-депресивний психоз. Bicovery повідомляє рідним або медичним працівникам про стан здоров'я пацієнта в режимі реального часу і дозволяє його контролювати.

«Розумним безумцям» CEO та співзасновник Bicovery Олександр

Шарко розповів про те, як можна врятувати людей з біполярним розладом від суїциду, вплив соціальних мереж на наше психічне здоров'я, а також шлях стартапу та його наукове підтвердження. Корисно послухати тим, хто цікавиться психологією і технологіями водночас.

Подкаст (а заодно і радіопрограма) «Розумні безумці» – чудовий приклад того, як треба робити якісні програми. Цікаві, логічні та продумані запитання від ведучого, дружня атмосфера у студії, надзвичайно розумні і прогресивні гості – всі ці компоненти створюють контент, який варто слухати. Мінус один: про цю програму (та й радіо теж) знають дуже мало людей, бо Радіо НВ недостатньо себе рекламує, а телеграм-канал, який мав би просування контенту станції, на жаль, виявився неефективним. Тож після прочитання цієї статті радимо слухати Радіо НВ та «Розумних безумців», а також віднайти для себе ще більше цікавих подкастів, які можна слухати будь-де і будь-коли.

Досліджувала Радіо НВ
Наталія Засядько

Фотобанки чи знімки без автора, або якими фото живуть сучасні українські ЗМІ?

Якщо весь масив фотографій, якщо з'являється в інтернет-виданнях та на шпальтах газет, журналів взяти за одне ціле, то скільки знімків зробили фотожурналісти саме цих мас-медіа? Відсотків п'ятдесят, сорок, тридцять, менше? Відкрийте будь-яке українське інтернет-ЗМІ, поскрольте стрічку новин. Візьміть у руки друковане видання, погортайте сторінки. А скільки «чужих» зображень використано? Достатньо багато.

Навіть у сучасних реаліях, коли, здавалося, інформації для новин вистачало, не кожна новина може супроводжуватися відповідним знімком «з місця події». Саме тому більшість як друкованих, так і інтернет-видань окрім власного архіву користуються зображеннями, що надають інші джерела. Часто можна побачити, що в хід ідуть фото з офіційних сайтів державних органів чи певних організацій, з соціальних мереж відомих людей тощо. Але й ці зображення не повністю здатні задовольнити потреби сучасних ЗМІ.

Тоді у пригоді стають фотобанки, веб-сайти та міжнародні агентства, де знімки рахуються у десятках мільйонів. З них фаворитом серед відомих українських друкованих ЗМІ* є Reuters, а серед провідних інтернет-видань* – Getty Images. Фотографіями

одного з найбільших у світі міжнародних агентств новин Reuters, наприклад, послуговуються газета «День», «Експрес», «КП в Україні», журнал «Країна». А банку зображень фотоагентства Getty Images надають перевагу інтернет-видання «Obozrevatel», «Корреспондент.net», сайт «Вести Україна», який також користується iStockphoto (з 2013-го iStock by Getty Images). Окрім того, вітчизняні ЗМІ ще звертаються до фотобанку Depositphotos. Ним користуються сайти газет «Сьогодні» та «Дзеркало тижня». На «Ліга.net» можна знайти зображення з міжнародного веб-сайту Pixabay.com та Європейського пресфотоагентства ЕРА. «Телеграф» послуговується зображеннями з веб-сайту Unsplash, а «КП в Україні» ще користується сайтом компанії Shutterstock. Що ж. Фотобанки, веб-сайти та міжнародні агентства. Ось що остаточно заповнює пробіли на сторінках газет та журналів і привертає увагу читачів в інтернет-ЗМІ.

В результаті перед сучасними українськими засобами масової інформації постає ціле різноманіття варіантів, яке дає можливість знайти вдале зображення для будь-яких текстів. Не вистачає фото, які роблять штатні чи позаштатні фотожурналі-

сти? Беруть архівні. Немає архівних? Звертаються до соцмереж, фотобанків тощо. На сьогодні дійсно відкриті великі можливості в отриманні фото для вітчизняних друкованих та інтернет-видань.

І вже хотілося б закінчити на цій позитивній ноті. Але нашим ЗМІ є, що виправляти. І проблема не у масовому використанні фото з Facebook, не у тому, що зображення з фотобанків чи веб-сайтів досить часто за один день майорять перед очима читачів. Пам'ятаєте питання: «А скільки «чужих» зображень використано». Його варто наостанок згадати, тільки прибравши лапки. Проблема у тому, що на сьогодні в Україні не кожне видання хоча б елементарно вказує, що фотографія взята з відкритих джерел. Тому значна кількість вітчизняних ЗМІ, порушуючи тим самим авторські права, «живе» безіменними фото.

*Аналіз було проведено за результатами опитування USAID-INTERNEWS «Ставлення населення до ЗМІ та споживання різних типів медіа у 2019 р.», с. 16-17.

Наталія Савінова

«Кожну країну намагаємося пройти від А до Я» – Дмитро Комаров

Тревел-шоу вже давно не новинка на телебаченні. У українських телеглядачів є кілька варіантів такого роду передач. Але, якщо одне можна назвати досить примітивним, таким собі «туристично-екскурсійним», то інше є єдиним у своєму роді не лише в нашій країні, а й у світі загалом.

Програма «Світ навиворіт» – розважальне шоу про подорожі, цикл передач про різні країни світу і їхні найнезвичайніші пам'ятки. Цього року програма святкуватиме своє десятиріччя, адже прем'єрний випуск відбувся 11 грудня 2010 року. Команда складається всього з двох професіоналів своєї справи: ведучого й мандрівника зі стажем Дмитра Комарова та оператора Олександра Дмитрієва. Разом із гідом вони вирушають в експедицію на три-чотири місяці, де повністю занурюються у життя корінного населення тої чи іншої країни.

Назва програми повністю виправдовує її мету, адже ведучий відшуковує й розповідає про ті місця, які не назвеш особливо туристичними. Дмитро Комаров завжди намагається показати усю кухню зсередини. І в нинішньому 11 сезоні «Світ навиворіт», який присвячений Китаю, з перших серій ведучий не просто розповість про найвідоміший монастир у світі Шаолінь, а сам перетвориться на буддистського монаха й один день буде жити повністю за законами та правилами цього священного місця.

Ідея створити «Світ навиворіт» з'явилась у Дмитра Комарова під час подорожі Таїландом. На той час чоловік був ще репортером однієї з київських газет, і він зрозумів, що не може донести усю ту красу, яку він бачить, че-

рез фотографії, тому вирішив додати об'ємності своїй розповіді про країну, у якій перебуває. Так, хобі автора і ведучого програми стало його роботою. У 2010 році на ринку програм про подорожі було майже порожньо, тому це забезпечило неабиякий успіх Дмитру Комарову і першому оператору «Світ навиворіт» Андрію Поліваному. За словами генерального продюсера телеканалу 1+1 Максима Кривицького, передача на сьогодні є найрейтинговішим тревел-шоу в Україні. А у Youtube кількість підписників каналу «Світ навиворіт» досягла вже понад 1 мільйона.

«Розповідаючи глядачам про те, як живуть люди в різних країнах, ми показуємо, що щастя – не в матеріальному, а зовсім в інших речах. Ми показуємо приклади, як можна радіти простим речам і бути абсолютно щасливим. Це і є місія нашого проекту. Переглядаючи нашу програму, люди, які скаржаться на життя в нашій країні, змінюють свою думку і говорять: «Господи, як же добре, що ми живемо в Україні». Тому що все насправді дуже добре, особливо, якщо порівнювати з тим, як доводиться жити людям в різних кутках світу» – розповідає Дмитро Комаров.

Під час знімання програми, ведучий усе намагається випробувати самостійно. Прожити з колишніми лідерами в Індонезійських джунглях, скуштувати сирого таргана в Китаї чи випити зміїну отруту в Камбоджі. Були й моменти, коли Дмитро Комаров був в одному кроці від смерті: захворів на малярію після поїздки в Індонезію, майже не сів у літак, який зазнав катастрофи в Непалі або взяв інтерв'ю в лідера клану наркодилерів у Бразилії. Але не буває подорожей без пригод.

Тому, кожного разу, коли ведучий після чергової експедиції хоче взяти тривалу відпустку, усе одно в той час, як виходять уже відзняті випуски, журналіст починає шукати інформацію про нову країну. Також, Дмитро Комаров бере безпосередню участь у процесі монтажу, відбирає найвдаліші кадри та пише закадровий текст.

Телепередача отримала кілька нагород, ставши лауреатом премії «Фаворит телепреси» в номінації «Краща програма за підсумками глядацького голосування» у 2012 році, статуетку «Телетріумф» у номінації «Кращий ведучий розважальної програми» у 2016 році, премію «Індустріальна телевізійна премія ТЕФІ» Просвітницька програма у 2018 і 2019 році, та інші.

Передача «Світ навиворіт» транслюється на телеканалі 1+1 щосереді о 22:45. Проте, для такого формату, як розважально-пізнавальна програма про подорожі, це досить пізній час показу, адже більша частина аудиторії, особливо дитячого віку, уже просто не дивиться телевизор. Тож, вдалим рішенням була б трансляція передачі в прайм-тайм, але для глядачів завжди є можливість подивитися нові випуски на каналі у Youtube.

Отже, «Світ навиворіт» – телепрограма, у якій за своїм форматом немає аналогів ні на українському телебаченні, ні у світі. Вона показує реальне життя без прикрас. Її особливістю є те, що в програмі відсутній сценарій. Це робить передачу максимально реалістичною й живою. Камера завжди фіксує все, що відбувається, не вимикаючись. Операторська робота теж досить на високому рівні. Іноді, для того, щоби відзняти унікальні кадри, Дмитру та Олександру доводиться ризикувати своїм життям. І такий ризик виправдовує себе, адже з кожним новим сезоном аудиторія програми лише збільшується. Якби не було попиту, передача б не протрималася таких довгих 10 років, а це означає, що «Світ навиворіт» за всіма критеріями отримує високу оцінку від телеглядачів.

Анна Недвиженко

Рекламна інтеграція у спецпроектах The Village Україна

На противагу інтернет-виданням, які пишуть кримінальну хроніку міста, виступає газета «The Village Україна». Вона висвітлює культурне і громадське життя Києва, пише про людей та все, що їх хвилює. Однак це зовсім не значить, що публікації не будуть корисними для мешканців Миколаєва, Дніпра, Івано-Франківська чи будь-якого іншого міста.

Що таке The Village?

За словами головного редактора Андрія Баштового, The Village – це сервісне медіа, яке дає читачам інструменти, що дозволяють ефективніше взаємодіяти з містом. Аудиторією ЗМІ є свідомі містяни, які відповідально споживають і взаємодіють із міським простором. Головне завдання редакції – виробляти той контент, який допомагає читачам ухвалювати рішення.

Міський портал «The Village Україна» почав працювати у 2017 році за франшизою Village+, яка належить російському медіахолдингу Look At Media. Права на неї придбала рекламна агенція-партнер холдингу «Апрель-медиа». Варто зазначити, що видання вже не вперше з'являється в українському медіапросторі. Київський The Village функціонував як філія під керівництвом Євгена Сафонова до вересня 2013 року. «The Village Україна» зберігає формат і відповідає глобальному підходу The Village. Редакція має можливість створювати нові рубрики або редагувати вже існуючі. Замість розділу «Розваги» на українському порталі є розділ «Культура», а також створено новий розділ «Знання». Окрім вже названих, сайт має розділи «Новини», «Місто», «Бізнес», «Їжа», «Стиль», «Діти». Усі матеріали публікуються українською мовою.

А що з рекламою?

Редакційні принципи «The Village Україна» мають чітку позицію щодо реклами у своєму медіа. Весь комерційний контент обов'язково маркується. Для редакції важливо, щоб реклама була етичною, коректною та ефективною. Видання зацікавлено у якісній рекламі з декількох причин: по-перше, це репутація і довіра аудиторії, по-друге – єдиним джерелом фінансування є прибуток від реклами.

Частина прибутку надходить від ба-

нерної реклами, частина – від нативної. До рекламного продукту The Village застосовує сервісний підхід, тобто реклама має нести користь для читачів. У рекламних матеріалах The Village не вихваляє рекламодавця, описуючи його переваги. Перш за все – цікава тема та корисна стаття, далі – реклама. Видання вміє правильно подавати рекламу, знає, яким чином її піднести,

супроводу, схематичних зображень та інфографіків. У них поєднано відразу декілька компонентів вдалої публікації: корисність інформації, цікавість матеріалу та якість подачі. Ми відібрали найцікавіші на наш погляд спецпроекти, щоб розглянути, яким чином міський портал інтегрує в них рекламу.

The Village випустило спецпроект, присвячений Києву, де українська

столиця представлена з різних ракурсів та під різними кутами. Проект втілено у чотирьох частинах: про унікальні природні зони й оази, нервова система проти мегаполіса, мелодії міста, історії людей, які переїхали в столицю. Кожна з частин розкриває місто по-іншому: дає змогу побачити, почути та відчувати його. На першому слайді відразу є маркування спонсора-житлового комплексу, а маленьке емблема супроводжує нас протягом усієї сторінки спецпроекту. Під лідом статті «Мелодії міста» зазначено, що звуки записано спільно зі спонсором, а у самому матеріалі фірма жодного разу не фігурує. Звучання гідропарку, фунікулеру, ботанічного саду супроводжуються зображеннями зазначених місць

та історичними довідками. У інших частинах спецпроекту виконана аналогічна згадка спонсора, яка не відзначається на характері матеріалу чи його змісті. Наприкінці сторінки, як банерна реклама, подано те, що містить житловий комплекс.

У зв'язку з переїздом редакції в інший офіс, «The Village Україна» підготували серію «Ми переїхали», де розповідали про особливості переїзду, ремонтні роботи з точки зору дизайну, як екологічно та стильно облаштувати офіс. Базуючись на власному досвіді команда ділиться різними тонкощами. Як обрати кольори для інтер'єру? На чому робити акцент? Як підібрати вінтажні меблі? Реклама сайту купівлі-продажу була, на мій погляд, інтегрована досить вдало. Вона подана як покрокова інструкція, щодо пошуків «скарбу» на сайті. Не зважаючи на те, що ці поради були представлені через рекламну співпрацю, вони дійсно можуть бути корисними для читачів. Дизайн спецпроекту виконано в кольорах рекламодавця, хоча це не відразу впадає в око, а знизу сторінки зазначено, що матеріал було підготовлено за під-

The
Village
УКРАЇНА

щоб вона виглядала гармонійно і не дратувала читача. Якісно інтегрована реклама не зіпсує матеріал. У цьому і є різниця з джинсою, де вся публікація зосереджена на рекламодавці та послугах, які він надає, в той час, як інтереси аудиторії залишаються незадоволені. Джинса поступається в чесності (бо видає себе за відвертий позитивний відгук автора) і дієвості (на такому матеріалі увага читача довго не затримується і не спонукає придбати послугу). Натомість з підходом The Village людям справді цікаво читати ці статті, навіть якщо вони є рекламними, а трафік від нативних матеріалів є органічним.

За словами Андрія Баштового, типовою є ситуація, коли нативна публікація є найпопулярнішою за день, але важливо, щоб реклама не переважала журналістський контент.

Реклама і спецпроекти

Спецпроектам The Village характерне особливе індивідуальне оформлення, відмінне від загального дизайну сайту та інших спецпроектів. Їм притаманна якісна візуалізація з автовідтворенням відеоряда, звукового

• Медіадослідження

тримки спонсора.

Інший спосіб нативної реклами у виконанні київського видання продемонстровано у спецпроекті «Я залишився сам удома. Чим себе розважити?». У той час, як весь світ став на паузу через пандемію коронавірусу, а героями, які рятують людство, є ті, хто сидить вдома, матеріал про те, як розважити себе на карантині є актуальним. Коли від перегляду серіалів вже втомилися і очі, і тіло, можна скористатися порадами від The Village. У першій частині окрім медитації, онлайн-сніданків із друзями та розбору гардеробу є ранкова кава.

Після зазначених шляхів, як кав'ярням пережити кризу, які заклади забезпечать зернами під альтернативу, а хто робить безкоштовну доставку, подана реклама кавомашин від спонсора. На початку матеріалу було зазначено, що серія виконана за підтримки бренду, а наприкінці знов вказано рекламодавця.

Про тренди від 70-их до 00-их The Village пише разом із відомим косметичним брендом. Як тренди відображають епоху? Як вони формуються та що у кожній з епох ми запозичили сьогодні? Разом із тим, поруч із найяскравішими представниками фешн-дизайну

своїх часів представлена добірка фільмів та серіалів, які влучно підкреслюють дух кожного з десятиліть. Яскраві колажі та мультимедійність матеріалу приковують погляд. Окрім зазначення спонсорства, рекламодавця не було згадано в матеріалі.

Якісно виконана та грамотно інтегрована в матеріал реклама із обов'язковим маркуванням, як такої, тримає репутацію видання та аудиторію, не порушуючи журналістських стандартів.

Юлія Спінчевська

• Власна думка

Комедія без клоунів і трагедія без злодіїв

Повнометражний фільм
Жанр: трагікомедія, драма, трилер
Виробництво: Південна Корея
Режисер: Пон Джун Хо
Рік випуску: 2019

«Паразити» – сюрреалістична трагікомедія режисера Пон Джун Хо. Драма увійшла в історію церемонії «Оскар», ставши першою кінокартиною іноземною мовою, яка виграла премію «Найкращий фільм». Кінострічку також було відзначено як «Найкращий іноземний фільм» та «Найкращий оригінальний сценарій», а Пон Джун Хо забрав нагороду як «Найкращий режисер».

Уперше фільм «Паразити» був представлений публіці на 72-му Каннському кінофестивалі, де отримав головну нагороду – «Золоту пальмову гілку». Втім для глядачів це не стало несподіванкою, адже до цієї роботи, південнокорейський режисер був вже відомий завдяки таким кінокартинам, як «Спогади про вбивство», «Мати», «Сніговий пірс», «Господар» та інші. За даними, які оприлюднив журнал Screen, трагікомедію визнали найкращою серед усіх представлених робіт. Особливу прихильність й підтримку кінокартина отримала від молодого покоління. Після перемоги на Каннському кінофестивалі онлайн фанати вивели хештег «#Bonghive» з метою ознайомити якомога більше людей з роботою Пон Джун Хо. Спостерігаючи за хвилею постів в соцмережах та виходячи із позитивних відгуків у Каннах, було вирішено випустити фільм в кінопрокат. В Україні прем'єра відбулась 1 січня 2019 року.

Кінокартина Джун Хо фокусується на класовому розриві між різними верствами суспільства. Така собі боротьба, яка показує різницю між духовними та моральними цінностями багатих та бідних. Паразити, про яких

і йде мова в кінострічці, належать до нижчого класу. Це родина Кім: батько, мати та двоє дітей. Старший син Кім Кі У – дорослий розумний юнак, який непогано володіє англійською, його сестра, Кі Чжон, – геній фотошопа. Проте, не зважаючи на гарні здібності дітей, сім'я живе в підвалі і заробляє на життя тим, що збирає коробки для місцевої піцерії.

Усе починається з того, коли Кі У пропонують влаштуватися репети-

будинку з'являється викладач арт-терапії Джессіка (Кі Чжон). Тепер залишилось позбавитись покоївки та шофера, щоб влаштувати на їхні місця батька та мати.

Фільм досить специфічний. У ньому важко говорити про те, хто насправді є злодієм, а хто жертвою. Ми не будемо заперечувати, що бідна сім'я Кім зовсім не негідники і злочинці. Однак, якщо дивитись на сувору правду, вони лише намагаються знайти собі роботу. Роблять все можливе, щоб вижити. Якщо тут і є злодій, то це державний устрій, який змушує людей впадати у відчай. Режисер майстерно працює на контрастах, коли показує нам два такі різні і максимально далекі один від одного класи. Бідні – люди, які не зважаючи на своє матеріальне становище достатньо розумні, і саме за допомогою свого розуму намагаються досягти хоч якогось статусу в суспільстві. Багаті – люди, які звикли постійно орієнтуватись на свій матеріальний стан. Їм не має діла до нижчого класу. Здається, ненавидіти їх нема за що, однак вони відчувають запах бідності, і вже не вважають таких людей рівними собі.

Як жити у світі, де 1% найбагатших жителів Землі накопичили майже стільки ж багатств, скільки решта 99 % людства? Про це й розповість вам кінокартина Пон Джун Хо мовою сатири, комедії, жаху та соціальної драми. Фільм допоможе вам зрозуміти прагнення найбідніших та страхи найбагатших. Адже це комедія без клоунів і трагедія без злодіїв.

Олександра Бережна

тором англійської в сім'ю багатіїв. Недовго вагаючись хлопець погоджується і за допомогою сестри швидко робить фальшиві документи про освіту. У свій перший день він справляє гарне враження на дружину бізнесмена, і та скаржиться йому на дивну поведінку свого сина. У цей момент на думку Кі У спадає чудова думка – і в

• Враження

Місто, яке розкрило секрет щастя

Єтакий голлівудський мюзикл 1950-х років, в якому Джин Келлі, подорожуючи по Шотландії, знаходить маленьке село, яке з'являється на один день раз в сто років. Мені завжди здавалося це милою романтичною вигадкою, поки одного прекрасного літнього дня дорога не привела мене до німецького міста Моншау. Про це затишне, невеличке середньовічне німецьке місто, час, здається, забув. Моншау сховався від навколишнього світу в густих лісистих горах національного парку Айфель, який охороняє не тільки рідкісні букові ліси і згаслі вулкани, а й, схоже, саме місто. Якби існувала Червона книга міст, Моншау варто було б занести до рідкісного або зникаючого виду.

Повітря тут чисте і буквально просочене історією. У далекому 12 столітті над долиною, де протікає жвава гірська річка Рур, був побудований замок Моншау. Через кілька століть у його підніжжя утворилося однойменне місто, в якому жили переважно ремісники. У 18 столітті воно стало відомим у всій Європі завдяки розквітлому тут виробництву тонкого сукна. Не менш знаменита і місцева гірниця, яку вже кілька століть за секретним рецептом виробляє одна сім'я. Однак найбільше вражає висока майстерність місцевих

склодувів. Крихітний різдвяний магазин ялинкових іграшок підкорив моє серце.

Спляче щеня, протерті черевики, чашка гарячої кави, вінтажний телефонний апарат, старе піаніно, балерина, яка робить фуєте, ангел, що склав свої білосніжні крила - і все це з тонкого скла! Всі ялинкові іграшки, про які я тільки могла мріяти або навіть не мріяла, знаходяться тут. Магазин складається з трьох низьких поверхів, з'єднаних гвинтовими дерев'яними сходами. Фотографувати в ньому не можна, мабуть, щоб не зруйнувати магію цього казкового місця. Він настільки просякнутий духом Різдва, що коли я вийшла з нього, то не могла повірити, що на вулиці все ще літо.

Якимось дивним чином Моншау, що переходило від німців до французів і назад, пережило всі війни і зберегло свій унікальний вид до наших днів: мереживні фіранки на дерев'яних вікнах, покриті шаруватою слюдою дахи, вимощені бруківкою вулиці і, звичайно ж, дбайливо відреставровані фахверкові будинки, що додають особливий середньовічний колорит. Через похилі балки і віконні рами контрастних кольорів ці будинки виглядають намальованими і створюють відчуття, ніби перед вами не справжній пейзаж, а

написана маслом картина. Всього фахверкових будинків в місті близько 300 і всі вони знаходяться під захистом держави як пам'ятки архітектури.

У літню пору року Моншау потопав в квітах. Вони ростуть в горщиках на підвіконнях будинків, похитуючи головами на знак вітання, дружельно помахують пелюстками, визираючи з кам'яних ваз, які висять на поручнях мостів, вишуканими гірляндами обвивають ліхтарі і лавки. Яскраві і зі смаком підібрані, вони доповнюють барвисті фасади будинків і перетворюють відвідування міста на свято.

Вулиці знаходяться на різній висоті. В основному їх з'єднують дороги, що тягнуться до горизонту, або вузькі сходи між будинками. Подолавши чергові сходи немов потрапляєш на новий рівень краси. Нові з любов'ю прикрашені господарями фасади будинків, нові затишні кафе, звідки доносяться апетитні аромати італійської кухні, нові пам'ятники, що розповідають про історію міста, нові креативно оформлені магазини, де продаються багети для картин, лялькові будиночки, лікери місцевого розливу, індійські амулети і інші фантазійні речі, які не купиш у супермаркеті.

Відчуття того, що я потрапила в ожилу листівку, не покидало. Може бути, це декорація до якогось фільму? - думала я, долаючи крутий підйом до замку. Коли ж я нарешті опинилася на оглядовому майданчику, переді мною відкрилася мальовнича панорама, від якої повіяло такою життєствердною гармонією! Це момент, який необхідно пережити кожній людині на землі. Переді мною було місто, загорнуте в густу зелень букового лісу та перемотане шовковою стрічкою гірської річки. Це було те саме місто, яке з'являється на один день раз в сто років. Місто, яке розкрило секрет щастя. Таким для мене минулого літа став Моншау.

Єлизавета Безушко

Газета «Вагант».

Точка зору авторів може не співпадати з позицією редакції і засновника.

Адреса редакції: м. Миколаїв, вул. 68 Десанників, 10.

E-mail: studvagant@gmail.com

Web: www.chmnu.edu.ua

Газета видається з 1997 року.

Виходить раз на місяць. Публікації друкуються мовами оригіналу.

Об'єм 2 ум. др. аркуша

Свідцтво про реєстрацію МК № 478 від 19.10.2005 р.

Головний редактор: Наталія Засядько.

Редакційна колегія: Наталія Засядько, Світлана Романчук, Анна Недвиженко, Павліна Сегляник, Тамара Старожук, Юлія Спінчевська, Наталія Савінова, Єлизавета Безушко, Олександра Бережна.

Дизайн і верстка: Анна Недвиженко.

Відповідальна за випуск: Ірина Білоус.

Надруковано в ФОП Смельянова Т. В.

Адреса: вул. Шевченка, 14.

Наклад 500 екз. Замовлення № _____

Підписано до друку 08.04.2020